Antoine De Preter is de stichter van onze parochie!

In 1929 kreeg pastoor De Preter de opdracht van Kardinaal Van Roey, om in het zuiden van de gemeente Kalmthout en het noorden van de gemeente Kapellen (Kapellenbos), een nieuwe parochie te stichten. Zonder één frank subsidie moest de nieuwe pastoor volgende bouwwerken

realiseren: een school voor jongens en één voor meisjes, een kleutertuin, een klooster voor de zusters die de school draaiende moesten houden, een feestzaal en boven dat alles een kerk! Blijkbaar vond hij nog al vlug de nodige personen, die bereid waren deel uit te maken van de “kerkfabriek”. Dit is wettelijk verplicht. In juffrouw van Mons vond hij een vrijwillige medewerkster om een school te starten. Zij stelde haar woning ter beschikking en gaf zelf les in het Nederlands (zelf heb ik haar nooit een woord Nederlands horen praten).De kerkfabriek vergaderde in een woning op de hoek van de Jagersdreef en de Missiehuislei. Mijn informant, Jozef Gotemans, vertelde dat daar ook kortstondig een schoolklasje was. Dat pastoor De Preter goed kon “schooien”, blijkt uit het feit dat hij in 1930 reeds een klooster, een feestzaal en een jongensschool had gebouwd. In dit schoolgebouw was slechts één klas voorzien voor jongens van mijn leeftijd en zoals ik reeds vroeger vertelde, zaten het derde, vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste studiejaar samen. Welgeteld zaten er in die klas 25 jongens. Ik geloof dat dit aantal voldoende was om erkend te worden, zo kon meester Gommeren betaald worden. De zusterkes werkten in de echte zin “pro Deo”. Ik herinner me nog zeer goed een uitstap met de klas, onder leiding van meester Gommeren, naar de villa van juffrouw van Mons. Het was een zomerse dag, we zaten in het gras onder een rode Beuk met een reuzegrote kruin. Een mooie, ronde vijver lag rimpelloos naast ons. Hier en daar dreef een witte bloem van een "waterlelie". Op het terras een tafeltje en drie stoelen, hierop zaten onze meester, de pastoor en juffrouw van Mons. Wij hadden van thuis 20 frank moeten meebrengen, wat toen een aanzienlijk bedrag was, voor een paar koffiekoeken en een beker chocolademelk. Daar juffrouw van Mons een grote sponsor was van onze pastoor, vermoed ik dat die centjes wel in zijn zak verdwenen zullen zijn. In Kapellenbos en omgeving woonden nogal wat welstellende families en die stonden allemaal op het lijstje van de pastoor om op tijd en stond met een bezoekje vereerd te worden. Hij ging zelfs zo ver dat hij ook in de naburige parochies bij mogelijke sponsors op bezoek ging. Daar kwam heibel van en binnen de kortste keren had hij een kortsluiting met zijn nabije collega’s. Het werd nog erger toen hij iedere laatste zondag van de maand een muzikaal element aan de elf-uren-mis toevoegde. Soms kwam er een violist, dan weer een zangeres, om een uitvoering te geven vanop het hoogzaal. Dit alles was ten strengste verboden door de kerkelijke regelgeving. Maar… hij had succes met een meer dan stampvolle kerk. Ook kon hij rekenen op assistentie van de paters S.V.D. van het Missiehuis. Op zo’n bijzondere misviering ging hij zelfs rond met twee schalen, één voor iedere helft van de kerk en die lagen vol met briefjes. Zijn buurtcollega’s beschouwden dit ook als concurrentie! Soms had hij het ook aan de stok met de deken van Essen. Hij had echter een kozijn-priester op het Bisdom, en een kozijn-priester in het Vaticaan in Rome, die hem steunden. Toen wij pas in Heide woonden, hield hij enkele jaren op zondag in de namiddag het Lof. De belangstelling hiervoor was bitter klein. Onze pastoor was ook een supporter van “den Beerschot”. De voorzitter ervan was een wisselagent uit Kapellenbos. Na twee jaar moesten we naar het lof in naburige parochies. Onze pastoor mocht met

de voorzitter meerijden. Dat deed hij veel liever! Zelf heeft hij nooit een auto gehad, maar fietsen kon hij als de beste en er waren toen nog veel aarden wegen met slijk, los zand en plassen. In 1935 liet hij een prachtige kerk bouwen met een mooi plantsoen errond. Van dan af woonde hij in de kelders van de kerk. De gemeente betaalde iedere maand huishuur aan hem, omdat ze voor woonst moesten zorgen. Hij gebruikte dit geld echter om er zijn schulden mee af te betalen. De grond, waarop nu de kerk staat, heeft hij gratis gekregen. Rond diezelfde tijd liet hij op het kerkhof een groot kruis metsen. Aan de voet ervan liet hij zijn grafsteen leggen, daarop staat in het Latijn: ”Ik was wat gij nu zijt. Gij wordt, wat ik nu ben.”. Hij schoof gaarne aan, dit aan een welgedekte tafel met een lekker wijntje. Een fijne sigaar maakte het geheel nog beter! In de vastentijd was hij soberder. Het wijntje werd dan vervangen door ’n triple Trappist: dat was maar “bier” zei hijzelf. Het kerklinnen en de uitrusting van de misdienaars ging allemaal door de wasmachines van de zusterkes. Alles moest bij hem in de puntjes verzorgd zijn. Iedereen in Heide kende hem. In 1940 blies het Belgische leger de toren van zijn nieuwe kerk op, maar door het aanspreken van de juiste personen, was ze in 1941 volledig hersteld, terwijl alle andere vernielde torens in puin bleven liggen tot 1945. Eind 1941 of 1942 rukte het Duitse leger in snel tempo op en stonden op 30 km van Moskou. Op het einde van de Hazendreef woonde de Heer Hoornaert, beter bekend als “den boekenmarchant”. Deze man, een fervent communist, vreesde er voor dat hij, als Moskou zou vallen, een hartaanval zou krijgen. En naar wie belde die goede man in paniek en midden in de nacht? Naar pastoor De Preter, die zich onmiddellijk aankleedde en naar hem toe fietste. Hij belde de dokter en is pas naar huis gegaan als de Heer Hoornaert tot rust gekomen was door de geneesmiddelen van de arts. Ja, zo was hij, hij stond voor iedereen klaar, welke overtuiging de persoon in kwestie ook had. Ook bij welstellende niet gelovigen vroeg hij steun. Immers “geld heeft geen geur” vond hij zelf. Een ooggetuige heeft mij eens verteld, dat hij eens een foto heeft laten maken terwijl hij een schortje met het symbool van de loge erop droeg. Dit heeft hem een klok in zijn toren opgebracht. Op een van zijn muzikale zondagen zat Baron Kroonacker, één van De Preter’s sponsors, achter in de kerk. Toen De Preter de preekstoel beklom, haalde de Baron zijn krant uit zijn binnenzak, plooide deze open en wou beginnen lezen. Maar De Preter stuurde onmiddellijk zijn grootste misdienaar op hem af met de boodschap: krant wegsteken of buiten. De Baron deed het laatste. Misschien was het wel een weddenschap tussen die twee. Na de bevrijding waren er mensen zonder werk gevallen, zij kwamen bij hem aankloppen om geholpen te worden. Geld gaf hij niet, want dat had hij zelf nodig. Zijn huishoudster, Jozefien van Looveren uit Brecht, vertelde dat hij al zijn ondergoed had weggegeven. Hij deed dit zelfs voor mensen die nooit naar de kerk gingen, hij maakte daar geen probleem van. Toen er nog wat Canadese soldaten in Heide lagen kwam een gewetensvol parochiaan hem vragen of hij een leren vest mocht kopen en of dat geen zonde was. Nadat De Preter hierover voldoende informatie had was de koop vlug gesloten. Deze vest zonder mouwen kwam voor hem juist van pas. Al crossend door weer en wind heeft hij nog vele jaren van dat vest plezier gehad. Rond de jaren 1950 kregen we een onderpastoor. Daar was pastoor De Preter niet zo blij mee. Deze onderpastoor dacht vlug pastoor te kunnen worden maar moest hierop uiteindelijk nog een tiental jaar wachten eer hij in Pulderbos als pastoor benoemd werd. In die tijd stond het altaar nog een heel eind van de gelovigen af. Soms zag ik De Preter naast en achter het altaar verdwijnen. Begon Jozef Brughmans drie minuten te laat met de mis dan kreeg hij dat onmiddellijk op zijn brood. Ik zag dat doordat het aangezicht van de onderpastoor ineens vuurrood kleurde. De Preter was heel punctueel en zijn plechtige vieringen waren tot in de puntjes verzorgd. Brugmans beschreef De Preter als volgt: ”De Preter, den treiter, de freiter”. Zij waren zeker niet de beste vrienden van elkaar en het was net of ze werkten voor een verschillende Christus! Ondertussen was in 1954 de jongensschool in de Max Temmermanlaan klaar gekomen en kwam er eind 1950 een kleutertuin in de Vredelaan. Na het

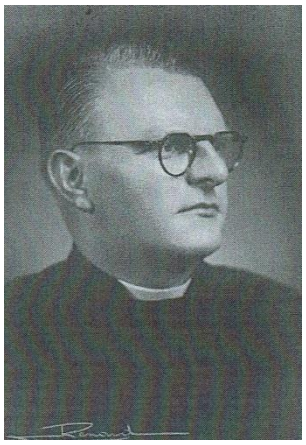

tweede Vaticaans Concilie, dat in 1965 afgerond werd, kreeg De Preter het moeilijk. De kerk, waarin hij zoveel jaar rond gelopen had en zijn ding had gedaan, veranderde plots. Geen gebruik meer van het Latijn, het altaar dichter bij de mensen(meer betrokkenheid van de kerkgangers bij de mis), de communiebanken weg, de zitplaatsen voor de leden van de kerkfabriek weg van het hoogkoor. Hier hield het voor hem op. De parochie, waar hij zo met ijzeren hand gewerkt en gebouwd had, was helemaal veranderd. Ondertussen was Jozef Brugmans als pastoor benoemd in Pulderbos en kwam er een jonge frisse kerel, Deo Rademakers, in zijn plaats. Hij mocht de reorganisatie van de kerk op zich nemen. Met de frisse wind van het concilie in de haren heeft hij dat zeer goed klaar gekregen. Toen pastoor De Preter 70 jaar was, ging hij met pensioen. Hij kreeg van een van zijn sponsors gratis een appartement ter beschikking. Maar van de deken van Essen moest hij uit Heide weg om de nieuw aangestelde pastoor Boeykens niet te hinderen. In Sint Lenaerts vond hij een mooie woning, hij zou hier nog veel nieuwe vrienden maken en kikkerde er zelfs van op. Hij slaagde er zelfs in hier zijn 50jarig priesterjubileum te vieren.

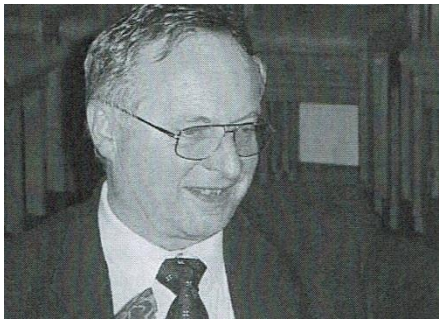

Nabeschouwing:

Onze kerk vind ik een apart mooi gebouw, zowel binnen als buiten. Ik heb steeds de vieringen van het Laatste Avondmaal in een rustige, aangepaste sfeer kunnen volgen. Als men in dit gebouw alleen, of met weinigen vertoeft, zit men afgeschermd voor het lawaai van buitenaf. Er hangt een sfeer van bezinning en dat geldt ook voor mensen die niet gelovig zijn. Daarenboven heeft zij een zeer goede akoestiek waardoor ze zeer geschikt is voor muziekuitvoeringen, zowel instrumentaal als vocaal. In 1934 droeg pastoor De Preter de H.Mis op in de toen te kleine parochiezaal. Deze zaal werd ook voor andere doeleinden gebruikt. De huidige kerk kan dus ook voor meerdere doeleinden gebruikt worden, zolang deze niet in strijd zijn met het doel van het gebouw. Dus bijvoorbeeld ook voor tentoonstellingen en voordrachten. Ik hoop echter van harte, dat zij nog vele jaren de plaats blijft waar het Laatste Avondmaal gevierd kan worden en dit zeker op feestdagen zoals Kerstmis en Pasen.

(bijdrage van Louis Verpraet, Heidestatiestraat met foto's van: Pastoor De Preter, embleem Beerschot, baron Kronacker, onderpastoor Jozef Brughmans en onderpastoor Deo Rademakers)

Chiro Si-jo Heide verkoopt kruiden!

Beste lezers,

Chiro Si-Jo Heide organiseert 1 en 2 mei 2021 haar jaarlijkse verkoop ten voordele van het zomerkamp. Deze keer gooien we het over een andere boeg, we verkopen kruidenplantjes! Je kan kiezen tussen 4 verschillende kruiden: **rozemarijn, tijm, lavendel en munt**. De prijs is €5 per plantje maar vanaf je drie plantjes koopt, is het maar €4 per stuk. Je kan je plantje(s) op voorhand al bestellen en zelfs gratis laten leveren op 1 mei tot bij je thuis (indien je in de omgeving Heide-Kalmthout-Kapellenbos-Nieuwmoer woont)! Bestel ze op tijd want er is een beperkte voorraad. Verder kan je 1 mei van 12 uur t.e.m. 17 uur en 2 mei van 12 uur t.e.m. 14 uur en 17 uur t.e.m. 18 uur terecht op de Chiro (Vredelaan 1, 2920 Kalmthout) om kruidenplantjes te kopen. Zondag 2 mei staan wij met een kraampje op de biomarkt aan de Bib in Kalmthout. Om te bestellen (afhaal én levering) vul je onderstaand formulier in. https://forms.gle/BpwL4aqAEgTBwWVc8. Zij willen alvast danken voor de steun!

Van den Berg Airport

Beste Louis, in verband met de vraag van François Overlaet over Vandenberg Airport: ik weet niet of de één iets met de ander te maken heeft, maar er was nog een Vandenberg Airport in Tampa, aan de westkust van Florida. Het was een kleine luchthaven, een familiebedrijfje zoals er in de States wel meer zijn. Ik ben daar geweest begin 1981 en heb toen met de oude eigenaar Mijnheer Vandenberg gesproken, die heel geïnteresseerd was omdat ik "from Belgium" kwam. Zijn ouders waren destijds geëmigreerd, maar hij kon zelfs nog Vlaams spreken, weliswaar met een zwaar Amerikaans accent. Hij had hier nog familie wonen, ten zuiden van Antwerpen, ik geloof Wilrijk, waar hij het contact mee verloren was. Ik ben die familie op zijn vraag nog gaan opzoeken toen ik terug hier was. Vanderberg Airport is ondertussen herdoopt in Tampa Executive Airport om verwarring met Vandenberg Airforce Base te vermijden.

Vriendelijke groet, en bravo voor uw wekelijks krantje!

(reactie van Karl Huybrechts, Hazendreef)

Ook Wim Kuyps wist ons het één en ander te vertellen over Generaal Hoyt Sanford Vandenberg.

De overgrootvader van Hoyt Sanford Vandenberg is Peter Vandenberg. Peter is geboren in 1815 in 'The Netherlands', de Nederlanden. België zou 15 jaar later in 1830 onafhankelijk worden. Peter is 22 jaar wanneer hij in Amerika huwt met Rebecca van Schaack, geboren rond 1815 in New York (volgens andere bronnen ook in 'The Netherlands'). Hij moet dus als jonge kerel naar Amerika getrokken zijn. Het echtpaar krijgt twee kinderen, **Aaron Isaac Vandenberg** °14 feb 1838 New York +28 oktober 1912 Grand Rapids, en Andrew Vandenberg. Aaron Isaac Vandenberg huwt eerst met Josephine Harriet welk huwelijk kinderloos zal blijven en later met Alpha Lydia Hendrick, dochter van Aaron Hendrick en Mary Bruen. Zij krijgen twee kinderen, **William Collins Vandenberg °1868 en** Arthur Hendrick Vandenberg (°22 maart 1884 Grand Rapids, Michigan, +18 april 1951 Grand Rapids). Aaron Isaac was 46 jaar bij de geboorte van zijn zoon Arthur Hendrick Vandenberg. **William Collins Vandenberg** huwt met Pearl Kane (°11 mei 1874 Milwaukee. + 8 dec 1950 Southern Pines, North Carolina). Uit dit huwelijk is Hoyt Sanford Vandenberg geboren. (°24 Jan 1899 Milwaukee, + 2 Apr 1954 Washington). Zijn broer Arthur Hendrick Vandenberg huwt in 1906 met Elizabeth Watson. Zij krijgen een dochter Barbara Vandenberg (Bailey °1909 +1973).Na het overlijden van Elisabeth in 1917 huwt Arthur Hendrick een jaar later in 1918 met Hazel Harper Whitaker. Arthur Hendrick Vandenberg was 23 jaar senator voor Michigan. Hoyt Sanford Vandenberg (de Generaal) huwt in 1923 met Gladys Rose Merritt (°15 maart 1898 Sloatsburg, New York, +9 Jan 1978 Fairfax Virginia). Zij krijgen drie kinderen Hoyt Sanford Vandenberg jr, Sue Vandenberg en Gloria Vandenberg. Hoyt Sanford Vandenberg jr is geboren op 12 augustus 1928 in Riverside (California). Ook hij zou generaal bij de "United States Air Force" worden. Is de overgrootvader van Hoyt Sanford Vandenberg van Kalmthout? Ik weet het niet. Misschien kan iemand de oude registers eens uitpluizen naar een Peter (Petrus?) Vandenberg geboren in 1815.

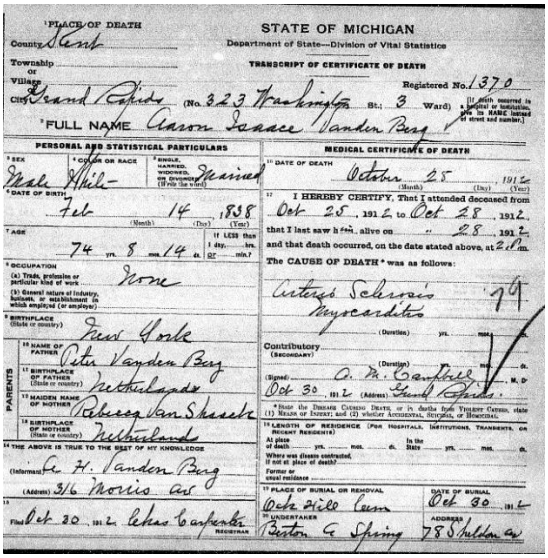
STATE OF MICHIGAN
Department of State—Division of Vital Statistics
TRANSCRIPT OF CERTIFICATE OF DEATH
Registered No. 1370
County Kent
Township or Village
City Grand Rapids (No. 323 Washington St.; 3 Ward)
FULL NAME Aaron Isaac Vanden Berg
PERSONAL AND STATISTICAL PARTICULARS
Male White married
DATE OF BIRTH Feb 14 1838
AGE 74 yrs. 8 mos. 14 ds.
OCCUPATION None
BIRTHPLACE New York
NAME OF FATHER Peter Vanden Berg
BIRTHPLACE OF FATHER Netherlands
MAIDEN NAME OF MOTHER Rebecca Van Schaack
BIRTHPLACE OF MOTHER Netherland
THE ABOVE IS TRUE TO THE BEST OF MY KNOWLEDGE
(Informant) Ste H. Vanden Berg
(Address) 316 Morris Ave
Filed Oct 30 1912 Lewis Carpenter Registrar
MEDICAL CERTIFICATE OF DEATH
DATE OF DEATH October 28 1912
I HEREBY CERTIFY, That I attended deceased from Oct 28 1912 to Oct 28 1912 that I last saw him alive on Oct 28 1912 and that death occurred, on the date stated above, at 2 P.M.
The CAUSE OF DEATH was as follows:
Interst Schrosis
Myocarditis
Contributory (Secondary)
Signed A. H. Crawford M.D.
Oct 30 1912 (Address) Grand Rapids
LENGTH OF RESIDENCE
PLACE OF BURIAL OR REMOVAL Oak Hill Cem
DATE OF BURIAL Oct 30 1912
UNDERTAKER Burton G. Spring
ADDRESS 78 Sheldon Av

Pasen vieren in 2021!

Op Goede vrijdag werd ik overvallen door een “virus”. Gelukkig was het maar het ouderwetse griepvirus waar tegen ik gevaccineerd was. Als gepensioneerd apotheker heb ik in een schuif “huis, tuin en keukenmiddeltjes” tegen van alles en nog wat. Meestal zijn die producten vervallen als we ze nodig hebben, maar deze keer had ik geluk we hadden nog wat in huis om het virus klein te krijgen en zo was ik op paasdag al veel beter! Dit tweede Corona paasfeest zette mij, als gelovige aan het denken. Zo’n microscopisch klein virusje zet heel onze samenleving op zijn kop. Mondmaskers gebruiken, 1,5 m uit elkaar, een zo klein mogelijke “bubbel”. De mens die alles beheerst kon niet veel beginnen tegen deze overal op de wereld aanwezige griezel. In onze kunstmatig opgebouwde maatschappij kon veel niet meer, alle culturele activiteiten vielen stil, zij werden gezien als broeihaarden. Alles wat ons leven verrijkte en gezellig maakte, viel weg. Een nieuw woord werd geboren: ”Lock down”, én plots mocht en kon er niets meer! Waar stonden wij nu met onze wetenschappelijke kennis? Gelukkig werden enkele vaccins in elkaar gepuzzeld, op hoop van zegen! Voorlopig zou het de goede kant uitgaan, maar…we zijn er nog niet. Virussen variëren zeer gemakkelijk, dat hebben de verschillende variëteiten griepvirussen in de loop der tijden reeds voldoende bewezen. Ieder jaar komen er nieuwe stammen bij en ik voorzie dat we van dat “Corona- beestje” nog niet zo vlug zullen verlost zijn. Het zal ons jaar na jaar komen bezoeken waardoor een verplichte vaccinatie nodig zal zijn. Ik hoop dat ik ongelijk zal hebben, want voor zeer veel mensen over de ganse wereld is deze toestand een financiële ramp. Zij moeten diep in de buidel tasten om de schade zoveel mogelijk te beperken. Ik voel me als mens heel klein…en daarom gebruik ik deze periode, om me te bezinnen. “Jezus Christus” heeft slechts drie jaar, al vertellend rondgewandeld in de vallei van de Jordaan met zijn twaalf leerlingen. Dit gebied ligt voor het grootste deel in Jordanië en Israël. Na zijn dood en verrijzenis bleef Hij nog enkele weken bij zijn moeder en leerlingen. Nadat Hij hemelwaarts was vertrokken (feest van ons Heer Hemelvaart) zijn verschillende van zijn volgelingen tot het besef gekomen, dat zij, wat zij gehoord en gezien hadden, moesten opschrijven opdat het bewaard zou worden voor het nageslacht. Marcus, Matheus, Johannes en Lucas spanden zich voor de wagen, zij worden de vier Evangelisten genoemd. Jezus zelf had geen letter op papier gezet in tegenstelling tot Boedha, Confucius en andere bekende denkers. De Evangelisten schreven hun verhaal over Jezus ± 50 tot 70 jaar na zijn dood. In die periode schreef Julius Caesar “de Bello Gallico”, waarin de Belgische krijgers van toen als de dapperste van alle Galliërs beschreven werden. Deze verhalen werden afgeschreven en doorgegeven aan het nageslacht. Zo bestaan er ook geschriften van Paulus, Petrus en andere volgelingen van Jezus. Verschillende volgelingen gingen op stap, om de “Blijde Boodschap” te verkondigen. Hierdoor kennen we het verhaal over “Thomas” die er niet bij was toen Jezus voor de eerste maal na zijn verrijzenis bij de Apostelen kwam en met hen een stuk gebakken vis at. Toen Thomas hierover hoorde wilde hij niet geloven dat Jezus verrezen was. Hij zei: ”ik moet Hem eerst zien, en mijn handen in de littekens van zijn wonden kunnen leggen eer ik geloof. De volgende bijeenkomst, waarop Jezus aanwezig was, was Thomas er ook. Het moet een geweldige schok voor Thomas geweest zijn toen hij Jezus in levende lijve zag zitten en staan. Spontaan riep hij: ”Mijn Heer en Mijn God! Jezus antwoordde hierop: “Thomas, omdat Gij mij ziet gelooft gij; zalig echter zijn zij, die in mij geloven en mij niet gezien hebben”. Vanuit Jeruzalem is Thomas richting Indië vertrokken. Hij voelde zich geroepen om rondtrekkend over Jezus te vertellen. Overal vinden wij langs deze weg nog Christelijke groepjes, gegroeid uit de boodschap van Thomas.

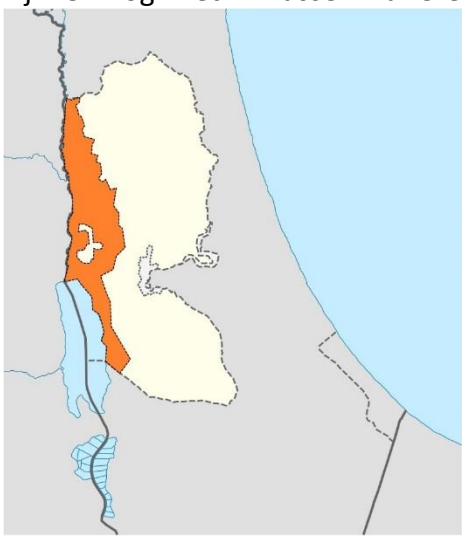

Na de veldtocht in die richting van de Mohammedanen zijn deze groepen klein. In Indië is het in de staat Kerala waar de meeste Christenen wonen. Een deel van hen is aangesloten bij de kerk van Rome. Op verschillende plaatsen in Indië heerst er een bloeiend Christelijk leven. 3% van de Indische bevolking zou Katholiek zijn. Pastoor Abraham Rayappan is één van hen en is pastoor in onze samengestelde parochie. Thomas is gestorven en begraven in Chennai Indië. Marcus vertrok uit Jeruzalem naar de Nijlvallei, heel Egypte door en van Soedan, Ethiopië tot in Kenia. In Ethiopië (Abessinië) leven er ongeveer 30 miljoen Christenen en in Egypte ongeveer 15 miljoen Christelijke Kopten. De Kopten zijn afstammelingen van de Egyptenaren uit de tijd van de Farao's. Marcus, de evangelist was de eerste Paus van de Koptische Christenen. Bij de ontmoeting van Paus Franciscus met de huidige Koptische Paus, noemde Franciscus hem "Mijn Broeder". Rond het jaar 800 hebben de moslims hun godsdienst verspreid met het zwaard in Noord Afrika en in de richting van Indonesië. Marcus kwam, al predikend terug naar Alexandrië, waar hij stierf. Nadat de Moslims Egypte hadden veroverd, hebben Venetiaanse handelaren het lijk van Marcus gestolen en onder een lading varkensvlees (voor Joden en Moslims onrein) naar Venetië gesmokkeld. Venetië was toen een machtige stad. Marcus ligt begraven in de San Marcobasiliek in Venetië. Voor dat Jezus aan het kruis stierf heeft hij aan Johannes gevraagd om zijn moeder Maria aan te nemen als zijn eigen moeder en voor haar te zorgen. Johannes is de enige Apostel die niet aan de marteldood is gestorven. Hij zwierf rond, daar waar nu Turkije ligt. Hij ligt begraven in een vervallen basiliek, niet ver van de verzande havenstad Efese. Op een berg in de nabijheid staat er een kleine oude woning. Hier zou Maria

geleefd en gestorven zijn. Dit huisje wordt verzorgd door een Franse kloosterorde. Hier komen meer Moslimvrouwen op bedevaart dan Christenen. De plaats waar dit huisje staat heet Meriami. De broer van Johannes is Jacobus die in Compostella, Spanje, begraven werd. Zo vinden we op verschillende plaatsen sporen van de begintijd van het christendom. Een aparte figuur is Paulus, hij maakte geen deel uit van de "12". Hij was wel de eerste missionaris in die hoek van de Middellandse zee. De Romeinen namen regelmatig slaven mee uit Palestina, vooral nadat er een opstand was geweest. Ooit heeft Nero 6000 Joden naar Korinthe laten brengen om een kanaal te graven door de smalle hals, die de twee delen van Griekenland verbind. Nero was allang dood en begraven voor de eerste spadesteek gezet was. Ze mochten wel hun godsdienst beleven en hierdoor ontstonden langs dit deel van de Middellandse zee Joodse gemeenschappen. Paulus zwierf van de ene gemeenschap naar de andere, soms met succes, en soms ook weer niet. De autochtone bevolking echter voelde zich meer door hem aangesproken. Uiteindelijk stierf hij, net als Petrus, de marteldood in Rome. Een Apostel, die weinig bekend is, is Mathias, er bestaat ook een Matheus. Hij is boven water gekomen, toen ze nog maar met elf Apostelen waren. Zij hadden die 12de democratisch verkozen. Oorspronkelijk lag hij in Rome begraven, maar omdat het er in de zomer zo warm was, hadden de Romeinen Trier verkozen, als zomerresidentie. Alles wat er in een Romeinse stad te vinden is, vindt men hier terug. Nadat Keizer Constantijn de Katholieke godsdienst tot staatsgodsdienst had uitgeroepen verhuisde ook het stoffelijk overschot van Mathias naar Trier. De leerlingen werden uitgezonden, om het werk van Jezus verder te zetten en daarbij even consequent te zijn als Hij, diezelfde zending is ook nu nog aan alle Christenen toevertrouwd.

(bijdrage van Louis Verpraet, Heidestatiestraat, met foto's van de vallei van de Jordaan, apostel Thomas met Jezus (schilderij van de Italiaanse schilder Michelangelo Merisi da Caravaggio uit 1602-1603), Paus Franciscus met de Koptische Paus Tawadros II, en foto van het kanaal van Korinthe)

Klasfoto kleuterschool “Kerkeneind” van 1954

Mitta De Boungne, dochter van de vroegere Kalmthoutse notaris, woont momenteel nog in Hever-Schiplaken (ja, ook daar wordt ons krantje gelezen!) maar is terug onderweg naar de gemeente uit haar jeugdjaren: “Kalmthout”. Bij het inpakken stootte ze op een klasfoto genomen in 1954 in de lagere school “Kerkeneind”. Ze kan er ook nog heel wat namen aan toevoegen, maar zij biedt haar verontschuldigen alvast aan voor naamsverwarring en schrijffouten! Het is een foto van het eerste en tweede leerjaar bij Juffrouw Palinckx. Het gaat over het geboortejaar 1949:
Eerste rij vlnr*: Suzanne Van Soest, Lutgard Lizon, Maria Ansoms, Rita Arnouts, Maria Stevens, Anita Prenen.* ***Tweede rij vlnr:*** *onbekend, onbekend, Rita Stevens, Madeleine Willemen, Jeanine De Block.* ***Derde rij vlnr:*** *Ita van der Zee, Ria Hens, Francine Noppe, Madeleine Stevens, Marleen Van Landeghem.* ***Vierde rij vlnr:*** *“zus”Fraeyman, onbekend, Mita De Boungne, Hilda Noppe, Josée Van den Bergh.* ***Laatste rij:*** *links van juffrouw Palinckx, voor de juf onbekend, Arlette Stevens en Lisette Boden.*

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave

Redactie: Louis van den Buijs
vandenbuijslouis@gmail.com
0477/22.24.81

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be